

Svart medborgarrättsaktivist från USA möter Kuba

?Jag grät i Centro Fidel Castro Ruz?

Från ett besök av Salifu Mack, svart nordamerikan på Centro Fidel Castro Ruz i Havanna:

??Men det var inte där det hände. Det hände inte förrän vi gick till ett av de sista rummen. Det rummet var tillägnat den kubanska revolutionens program. Sex pelare stod i mitten av ett vitt rum De sex pelarna representerade de sex problem som det kubanska folket ville åtgärda med sin revolution:

Jordreform, industrialisering, bostadsfrågan, arbetslöshet, utbildning och hälsovård.

Varje pelare representerade ett område som under lång tid hade plågat Kuba. Frågor som en gång betydde död, fattigdom, diskriminering, desperation. Alla dessa frågor tog den kubanska revolutionen itu med.

När det gäller utbildning så berättade vår guide om hur Kubas regering hanterat skolorna under pandemin. Hon redogjorde för hur TV ändrade programutbudet för att ge lektioner. Hon pratade om hur CDR (Kommittéerna för Revolutionens Försvar) tog på sig ansvaret för att barnen i deras kvarter inte missade något i skolarbetet. Sedan tog hon fram sin mobil och visade en grupp hon är med i, bestående av andra mödrar i hennes kvarter, som arbetar tillsammans med sina barn för att hjälpa dem med deras skolarbeten. Det var ungefär där som jag och en kamrat började bli djupt rörda.

Jag började gråta där framför pelarna och tänkte på alla de människor som dött i onödan under pandemin i USA. Jag grät och tänkte på alla svarta och bruna barn som för gott hamnat i bakvatten på grund av att vi misslyckats med att organisera oss kring deras behov under dessa två år. Jag grät när jag tänkte på alla föräldrar som vändades på nätterna inför valet att skicka sina barn tillbaka till skolan eller låta dem stanna hemma och därmed förlora den inkomst de behöver för att betala hyran. Jag grät när jag tänkte på min bästa vän som dog förra året av Covid. Jag tänkte på hur hans bror dog året innan han själv dog. 12 år tidigare dog deras far. Hans mamma dog också i år. Jag grät och tänkte för mig själv 'de är döda allihop. Hela hans familj är död'. Jag grät och tänkte på hur ett profitdrivet hälsovårdssystem rövat dem på pengar och gjort vinster på deras hälsoproblem. På deras död. På deras begravningar.

Jag grät när jag tänkte på alla påtvingade husvräkningar, alla olagliga utmätningar. Jag grät när jag tänkte på de hemlösa och all stulen jordbruksmark. Jag grät när jag tänkte på mor- och farmödrar som arbetade natt på Waffle House, utan hälsovårdsförsäkring. Morbröder som kämpade med alkoholism och inte har tillgång till någon hjälp. Så många människor i USA som kämpar för att överleva, som aldrig ägt något, inte ens sitt förnuft. Jag grät när jag såg det vackra som detta rum var tillägnat. Och när jag tänkte på den fantastiske mannen Fidel Castro som gjorde så vackra saker och som de flesta aldrig kommer att få veta något om där jag lever.

Några dagar senare sitter jag en morgon vid ett matbord med flera äldre vita. En underbar kvinna som heter Cheryl berättar för de andra om orkanen Katrina och hur Fidel ville skicka 1 500 hälsovårdsarbetare till USA för att hjälpa till. Hon berättar hur George Bush vägrade och jag inser att mina kinder är blöta av tårar igen. Klockan är åtta på morgonen och jag försöker förklara för kvinnan jag aldrig sett varför jag gråter med frukostäggen framför mig. Jag tänker på det där rummet med pelarna igen. Där fanns en världskarta med lysande punkter överallt. De visade var kubanska hälsovårdsarbetare arbetat. Men inte i USA. Jag gråter för jag önskar att det fanns en lysande punkt i Louisiana och jag gråter för jag tänker på alla afro-amerikaner i Louisiana som sköts av vita poliser och vakter när de letade efter mat och skydd under Katrina. Jag gråter och tänker på hur USA:s regering tittade på utan att göra något när så många människor blödde, svalt och drucknade. Jag grät när jag tänkte på att mitt folk, slavättlingar, aldrig ens bett om att få komma till Louisiana. Eller Mississippi. Eller någonstans i USA.

Jag grät när jag tänkte på hur folk i USA hatar Fidel för att han gjorde revolution i Kuba och gjorde det som aldrig gjordes i USA efter inbördeskriget ? jordreform och utrensning av det rasistiska avskummet. Jag vet inte hur jag ska förklara för de vita vid detta bord att jag gråter för att alla våra hjältar i USA är i fängelse, i exil eller dödade. Det finns inga museer till deras ära. Jag gråter när jag tänker på Flint, Baltimore, Brooklyn, Charleston och Ferguson. Jag gråter när jag tänker på vad det innebär att bo i ett land där det är farligt för mig att ha på mig en T-tröja med Fidel på, också på flygplatsen när jag kommer hem. Ett land där folk inte ens vet vem Mumia är. En värld där en kolonial nicke-docka som Obama är vad jag förväntas sträva efter att bli.

Den morgonen, vid matbordet, grät när jag tänkte på hur grymt det är att straffa ett folk, ett helt land, för att det vägrar låta sig utnyttjas. Jag tänkte på alla framgångar som kubanerna gjort sedan sin revolution 1959 och hur effektivt de bromsas av USA:s blockad.

Jag grät när jag tänkte på vad som skulle hända i världen om den kubanska revolutionen skulle förlora. Och jag grät när jag tänkte på alla människor jag mött i Kuba som var beredda att offra sina liv för att det inte ska hända.

Jag grät när jag tänkte på det där sista rummet i muséet. Det som hedrade revolutionens program. Problemen med jordfördelning, industrialisering, bostäder, arbetslöshet, utbildning och hälsovård. Jag började fundera på hur viktigt det är med kontroll över dessa sex nyckelområden, och hur kubanerna vann kampen. Sedan började jag tänka på vår museiguide. Hur hon i mobilen visade gruppen hon var med i , full med mammor som arbetade tillsammans för sina barns utbildning. Och innan jag samlat mig så tillät jag mig att gråta lite till och påminna mig att trots allt som revolutionen gått igenom är den bra, nödvändig och fortfarande levande. En dag är det vår tur.

Salifu Mack, Hoodcommunist, 211202 (nedkortat)

Salif Mack är panafrikansk socialist, medlem i Black Alliance for Peace AAPRP och Lowcountry Action Committee

[Crying at the Centro Fidel Castro Ruz](#)

SLUTSPURT I KANYLKAMPANJEN ?

?1 MILJON KANYLER TILL KUBA!?

HJÄLP TILL ATT NÅ MÅLET FÖRE NYÅR! BARA 50 000 KVAR!

Kampanjen ?en miljon kanyler till Kuba!?, är ett stöd till Kubas vaccinationsarbete i, och utanför, Kuba.

Kubas vaccination av sin befolkning är ett slag mot USA:s förlamande blockad som försöker tvinga kubanerna ner på knä genom svält och desperation.

GE ETT BIDRAG! Pg 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72

Ta ett steg till och bli en del av solidaritetsrörelsen!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0